

– A zsebembe pénz, fejembe kóc, szívem helyére pedig kátrányos gödör! – mondogattam, miután munkából hazatáborogva betettem magam mögött az ajtót, ledobtam zakómat, majd sört bontottam, és poharam az előttem álló ásitó-unalmas estére emeltem.
– Az ám! Milyen más volna l'art pour l'art bepiáltni, nem a felejtés kedvéért! De hát lehet itt felejtteni?

Őszeb fordult az idő, magányos voltam, elhagyott életem asszonya – bármelyik asztrológus a megmondhatója, fancsali konstelláció. Hűtlen kedvesem magával vitte ruháit, könyveit, csak egy félig üres parfümös üveget és egy csipkés, finom kis bugyit hagyott hátra, feledékenységéből vagy kegyetlen szeszély okán, nem tudom.

Estéknként, konzervsör és konzervacsora után, néhány elmorzsolts emlék és csuklásba fúló nosztalgizálás után az arcomhoz szorítottam a falatnyi fehérneműt, beszívтам eltűnt szerelmem illatát, à la recherche... hallgattam a ház zajait, míg el nem aludtam.

Akkoriban, menekülőben, egy régi bérház harmadik emeletén ütöttem tanyát – lift nem járt, a folyosón a falakról tenyérynai foltokban mállott a salétromos vakolat –, de a lakbért olcsón számították, és nem zargatott senki.

Feküdtem, sóhajtoztam, füleltem a szomszéd életeket – mellettem egy izomsorvadásos, nyugalmazott rendőr lakott, akinek jártányi ereje sem maradt, hát szobájába-fotelébe begyógyulva zsarnokoskodott felesége fölött – alattam özvegy nő éldegélt egymagában, pókhálós elfeledettségben, hajnalig tartó tévézéssel védekezvén a rémálmok ellen – ha csitult a műsorzaj, ha véget ért az adás, az éj legváratlanabb pontjain zokogott és sikoltott fel – álmában valami Tibort emlegetett, aki megcsalta vagy -erőszakolta, vagy pusztán – és ez a valószínű – összetörte a szívét; akárhogy figyeltem, ez sosem derült ki a logikátlan lidércnyomásokból.

Így éltem, széttört álmok és elmálló egzisztenciák közt, a múltba falazva – ebbe a mandula-keserű világba tört be Angyalka, hogy fordítson egyet sorsom kerekén.

Súlya tíz deka, haja örvénylő feketeség, szeme meghatározhatatlan, kékes-szürke-zöld szín. Magassága arasz, keble formás, keze-lába még természetéhez képest is törekeny. Teste saját kis Szamszárám cafataiból – egy bugyi szatén foszlányaiból, meghasadt tollpárnám pihéiből, kedvesem itt maradt parfümjének illatából állt össze – elcsorranó nyálam, könnyem és ondóm a kötőanyag, a fuvalat pedig, amely lelket lehelt belé, forró-vodkaszagú, szerelmes sóhajom.

– Emlékek, lélek, emlékek... – Angyalkám a kanapém karfáján üldögélt, lógázta karcsú kis lábát, helyre pötty nózija szip-szip-szipogva szimatolta a hajamba ragadt édes-bús illatokat – szárnya libbent, port kavart fel földre hányt könyveimről és szempillámról – döbbsenni és lepődni erőm sem volt, hiszen éppen búcsúztam ettől a szomorú-szép, nem-nekem-való világtól.

A legszebb szeptember, amit csak megértem – a hosszúra nyúló, álmos délutánokon kinyitottam lovagváram ablakát, addig tekergettem a rádió keresógombját, míg nem sikerült valami jazzt kikanalaznom az éterből – könyököltem a párkányon, hallgattam a zenét, figyeltem, ahogy az ablak alatt nőző fáról gesztenyék hullanak a járdára és a bádog garáztetőre, koppanásokkal központoszva a szvinges kis ritmusokat – néha megráztam piától ödémás, gyötört fejemet.

– Holdfény a tó tükrén.

– Hogy mondd? – neszeltem.

Angyalka legtöbbször a párkányon ült, lábát felhúzta, állát a térdére támasztotta – külsejét barátnőm hátrahagyott emlékeiből

gyúrtam-formáztam, kedvesemé volt tenyérnyi valóját kitöltő vakmerősége és kalandvágya is –, valami azonban összegabalyodhatott genezise során, mert némely gondolata olyan szédült-szentnek tűnt, hogy csak valamelyik angyalképű beatnik író-hűsöm regényéből-verséből származhatott.

– A holdfény a tó tükrén. Ott van, látod, de az csak a felszín, nem hagy mélyebb nyomot. A lényegen nem változtat.

– Igaz – morogtam. Újabb gesztenye koppant a járdán. – A lényeg változatlan: a szerelmem más utakon jár.

– Javíthatatlan. – Angyalka felállt, kinyújtózta elgémberedett tagjait, majd hirtelen mellém lebbent, és egy pici, forró és nedves csókot nyomott a fülcimpámra. – Javíthatatlan... te tényleg szeretted őt.

A szenvedély szenvedés. Eljött az október, a nyári meleg elszivárgott más, jobb tájakra, maradt a nyálkás aszfalt, a szemmel nem látható, mégis végtelenül konokon szemerkélő eső, a monoton-szürke ég – ahogy rövidültek a nappalok, fogyatkozott a reményem, hogy szeszélyes szerelmem feled múltat-ballépéseket, és visszatér hozzám.

A kanapén ültem, teát kortyolgattam – rum is jutott belé, nem mintha odáig lettem volna érte, de a stíl, a sablonok... ha ősz és tea, rum is jár hozzá. Takarót csavartam testem köré, vacogtam rideg elhagyatottságomban, szuicid gondolatokkal fogócskáztam; ha nem én kergettem őket, hát ők engem – hogyha halnék, velem halna a szerelmem is –, vajon mit szólna hozzá eltűnt kedvesem? Melyiket sajnálná jobban? Egyáltalán – sajnálná valamelyiket?

Angyalka, aki látta, hogy pusztul köröttem a világ, csak rázta a fejét, hogy röpködtek fekete tincsei.

– A szenvedély szenvedés. Az elme akkor boldog, ha szabad. Minél tovább időzöl egy gondolat fölött, minél tovább ragaszkodsz egy ideához, egy vágyképhez vagy egy nőhöz, annál nehezebb lesz elszakadni tőle – aggodalmaskodott.

– Taisen Deshimaru – dűnnyögtem a pokrócomba. – De mi van, ha én szeretem ezt a fájdalmat, mert ez is ő?

– Mazochista és szerelmes vagy. – Angyalka sóhajtott, felügyeskedte magát takaróm redőin, és a vállamra telepedett. Szeretett elüldögélni ott, a hajamba kapaszkodni, közvetlen közélről a fülembe csacsogni. Mellét a nyakamnak nyomta, véletlenül, vagy hogy jobb kedvre derítsen, nem tudom. – Ha elszakadni nem tudsz tőle, szerezd vissza!

Varjúkárogás – ázott madár rugaszkodott az égnek –, gesztenyék, levelek, tollak hullottak az októberi aszfaltra.

– Ha tudnám... Ha bármilyen valószínűtlen lehetőség is adódna, már rég megpróbáltam volna... – A falnak vetettem tarkómat.

Angyalka nem válaszolt, úgy éreztem, hallgatása azé az emberé, aki tud valamit, de nem képes eldönteni, foglalja-e szavakba ezt a tudást.

Két vagy három éjszakával később – azok a napok összefolytak előttem – különös eset zökkentett ki beton-egyhangúságomból.

Sziránaszóra, lábak dobogására ébredtem, míg odalenn a ház előtt villózó-kék fény szaggatott bele az éjszakába, egy szinttel a lakásom alatt izmos férfitestek feszültek neki egy ajtónak – furnér repedt, zsanér szakadt, és a markos mentőtiszták és ápolók kihurcolták, majd hordágyra szíjazták az özvegy nőt, aki nem bírt tovább Tiborja emlékével, és – ahogy reggel a pletykás vénasszony-szomszédoktól megtudtam – felhívott egy lelkesegély-szolgálatot, hogy bejelentse: hypót ivott.

Angyalka azon a furcsa-kancsal éjjelen különösen sápadtnak tűnt – rajtam-rajtam felejtette tekintetét, és mikor visszafeküdtem, kérés nélkül mellém bújt, nyakamra-arcomra hasalt, hogy édes csacsukaságokat suttogjon a fülembe. Gyorsan pergő nyelvvel, mesterkélt lelkesedéssel beszélt, mint aki el akarja terelni partnere figyelmét valami kimondatlan-fenyegető dologról.

Kifelé tartottunk az őszből – hogy mikor és hol jártunk, nem tudom, valahol útközben elvesztettem az időt és az időérzékeimet. Szeles-napos délutánunk volt, a gesztenyefa ágai ablakomat karistolták.

– Még mindig nem finomul a kín. – Angyalka zsebkendőbe burkolózott a hideg elől. A gázkonvektort begyújtani sem maradt erőm-kedvem, ültünk inkább a hideg szobában, szárnyai meg-megremegtek. – Mit tegyek, hogy felvidítsalak, mondd?

– Hozd vissza őt – feleltem makacsul.

– Eh! – csóválta meg szomorú lemondással a fejét. Ajkát beharapva, némán gondolkodott néhány percig, aztán bizonytalanul, mint aki maga sem hisz igazában, kibökte: – Talán lenne egy megoldás...

– Mondd! – kaptam a szón. – Bármilyen is az, én...

Az emlékeimről beszélt, amelyekből, ahogy őt, eltűnt hölgyemet is újra- és megteremthetem – elég mélyen él bennem ahhoz, hogy memóriafoszlányokból újraformázzam –, és ha kedvesem megvan, felhúzhatom körénk saját kis világunkat, egy zárt mindenséget, ahová bármikor beléphetek.

– Veszélyes játékot játszol – így kalauzom –, mert ha nem vigyázol, ott ragadhatsz örökre.

– Örökre?

– Szó szerint.

– Az nem lehet... – Homlokom ráncoltam, hajamba túrtam. – Hiszen ha meghalok, ha megsemmisül a testem, és vele az agyam is...

– Az idő testhez, anyaghoz és mozgáshoz kötve értelmezhető csupán. Ha elszakadsz az anyagi valóságtól, és belépsz a magad világába, elveszti a jelentőségét. A pillanat, amit odabent töltesz, végtelen számú egységre osztható. Gondolj Zénón paradoxonára!

– A kilőtt nyíl áll...

– Pontosan. – Angyalka lerúgta magáról zsebkendő-takaróját, kitérte szárnyát, verdesett párat.

– Te pedig a tudatodba zárva futod a végtelen köröket, míg világ a világ.

Egy réten gázoltam, haldokló szamárkórók, dérmarta vaddohány-múmiák között – közel-távol egy lélek sem, felettem a hideg-kék ég, amely olyan végtelen volt, hogy megsajdult a szemem, ha belefeledkeztem a bámulásába.

Mentem, míg a lábam bírta, ki a városból, hátam mögött elmaradtak az utolsó házak, átvágtam a réten – hideg szél kapott kabátom alá, a közelgő tél ígéretét hozta magával.

– Estére fagyni fog.

Lekuporodtam egy szikla tövébe, száraz fűcsomókat gyűrtem fejem alá – Angyalka, aki addig kabátom belső zsebében üldögélt és didergett, most előröppent, és az arcom elé csapódott, mint egy fázós kis madár.

– Biztos, hogy ezt akarod?

Az oldalamba feküdtem, felhúztam lábamat, két tenyeremet a fejem alatt nyugtattam.

– Biztos.

– Ostoba... – Egy pillanatig azt hittem, megüt, vagy elsírja magát és elmenekül, ehelyett közelebb húzódott, kitárt két szárnyát az arcomra borította. Éreztem az illatát, teste melegét.